

PAR NEDZIRDĪGO DIENAS KONCERTU

IVETA LĀCE - MIEŽĪTE, Valda Kraukļa foto

Šogad pirmo reizi man izdevās apsēsties pirmajā rindā sun noskatīties visu koncertu, jo parasti esmu aizņemta aizkulīsēs un dažus priekšnesumus neredzu. Koncerts patika ļoti, bija laba programma kopumā, liekas, ka labāka nekā citus gadus, katrs priekšnesums bija baudāms.

Par rainiešiem nav ko runāt, cepuri nost, jau vairākus gadus viņu programmas ir vienkārši fantastiskas un ar katru gadu izsmalcinātākas. Tikai šogad jau šī izsmalcinātāba ir uz robežas – daudzi nedzirdīgie nesaprata, par ko ir stāsts.

Simpātiski bija RNBIS dejotāji, cerams, paaugušies viņi vairs tik uzkrītoši neskatīties uz vadītāju, šoreiz tas bija piedodams.

218. bērnudārzs pārsteidza ar saviem mazajiem aktierīšiem, cik viņi bija apburoši un arī droši savās darbībās! Arī aprunājoties ar skatītājiem, visi vienbalsīgi atzina to par visjaukāko, sirsniņāko un miļāko priekšnesumu.

Liepājnieki ar atraktīvo Aldi Ādamsonu kā vienmēr limenī. Ir patīkami redzēt, ka vismazvēl kaut kur blakus modernām dejām un dziesmām tiek cienīta arī latviešu tautas deja un latviešu tautai raksturīgās izdarības dančos un dziesmās.

Rēzekniešu humora piesitiens, kā jau ierasts, neliek vilties, katru reizi ar nepacietību gaidu viņu uznācienu, patīk, ka viņi elastīgi, atbilstoši aktualitātēm spēj izmainīt dažas nianses, lai viens un tas pats uzvedums katru reizi izskatītos citādāks.

Smilteniešus skatījos divreiz uzmanīgāk, jo jau Ventspils festivālā „iemīlējos” tirgotājā gruzīnā! Tāds talants līdz šim bijs noslēpts Smilenes kambaros!

Rītausmieši (7) kā vienmēr krāšni, skaisti, muzikāli un sirdij tuvi

un saprotami – no comments.....

Daugavpils (8) Bordertauna iepatikās ar „integrēto” attieksmi pret dziesmā minēto deju izpildījumu. Bet Daugavpils kantora direktori Čaikas kungu „aizmirsu” pieminēt...

Cēsu (9) grupa savu aerobiku bija vēl labāk noslēpējusi un izpildīja precīzāk nekā iepriekšējā uzstāšanās reizē, un man prieks par šiem gaisajiem jauniešiem, kuru sniegums 100% atbilst nosaukumam pašdarbība.

Plaviņas (10) ar katru gadu noslēpējas un uzlabojas... drīz jau būs pavism labi. Plaviņieši vienmēr ir uzmanību pievērsuši sīkām uzveduma detaļām, kas, protams, ir svarīgas, bet nav labi redzamas no zāles. Jāpadomā par to, lai skatītāji pēdējā rindā arī redz gan slimības lapu, gan čupačupsu, gan citas sīkās detaļas un saprastu uzveduma nianses.

Alsvīķi visvairāk prieceja tieši ar to, ka uzstājās ar prieku, atdevi un ciepu pret izpildījumu – tik apgarotas bija viņu sejas. Visu cieņu!

Kuldīgas dejotājas, protams, super, bet galvenais „cīgāns” Ozoliņš panēma publiku ar savu šarmu, un ne mirklī, arī koncerta noslēgumā, uguņīgais skatiens nebeidza svilināt publikas sirdis.

Krāšņais noslēgums vēl vairāk pastiprināja to svētku sajūtu, ka tā tiešām ir Nedzirdīgo Diena un ka Latvijas nedzirdīgie ir tik jauki un dzīvespriečīgi ļaudis, kas, spļaujot uz krīzi, smaida vēl platāk... ▲

9

10

EKSPRESINTERVIJAS

IVARS KALNINĀŠ

VEVGĒNIJA KUĻIKOVA

Šī diena man allaž ir svētki, tāpēc vienmēr apmeklēju LNS tradicionālo Nedzirdīgo dienas koncertu. Šoreiz man vislabāk patika „Rītausmas” deju grupas priekšnesumi, skaistas bija arī Kuldīgas čīgānu dejas.

RUSLANS GERENOVSKIS

Koncerts bija izdevies. Man viiss koncerts patīk! Es ne tikai uzstājos, bet arī noskatījos citus priekšnesumus. Vispār šāds pasākums nepieciešams, lai mūsu cilvēki varētu ne vien parādīt savas dotības uz skatuves, bet arī vienkārši satikties ar savējiem. Koncerta noslēgums bija vienreizējs ar pārsteigumu Marutai Piternieci.

ANDA TĪDEMĀNE

Man šīs koncerts arī likās jauks. Pašdarbības festivālā Ventspilī īpašu balvu ieguva cēnieki par saistošo uzvedumu, to nebiju redzējusi. Bet man šoreiz to izdevās noskatīties, patiešām labs! Kopumā koncerts veiksmīgi organizēts. Domāju, lai skatuve neizskatītos patukša, uz tās mēs varētu nākt vēl lielākā skaitā.

Grūti teikt, vai Nedzirdīgo diena man ir svētki, jo es pati neaugu nedzirdīgo sabiedrībā, kura man asociējas ar jaunu draugu iegūšanu un interesantām tikšanām.

ARITA DIRNĒNA

Koncertā sajūtas bija brīnišķīgas. ļoti patīk bērnudārza audzēku uzvedums „Namiņš”, kā arī E. Čaikas un A. Ādamsona kopīgā melodeklamācija „Ir tāda zeme”. Raiņa skolas muzikālis uzvedums „Violets” ir skaists, bet tas šim pasākumam bija mazliet par garu.

Lai izjustu istu svētku noskaņu, vēlētos vakara ballīti visiem nedzirdīgajiem. Ir prieks satikt šeit savējos, kaut arī nav iespējams nokert visus, kurus vēlētos.

JĀNIS SAUSIŅĀŠ

Šeit uzstājos kopā ar Raiņa skolas muzikālo uzvedumu „Violets”, par ko esmu gandarīts. No visas programmas man tas arī vislabāk patika. Man šķiet, koncertā deju priekšnesumu bija par daudz. Vēlētos nākamgad redzēt vairāk muzikālu priekšnesumu.

Vēroju, ka šogad koncertā apmeklētāju bija nedaudz mazāk. Mana svētku noskaņa vairotos, ja es satikuši šeit pēc iespējas vairāk savus skolasbiedrus.

VALĒRIJA KREICBERGA

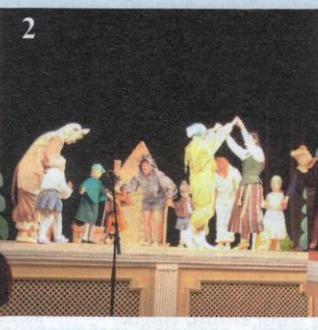
Šī diena, protams, man ir svētki. Tā arī turpmāk būtu jāatzīmē katru gadu. Var tācu redzēt, ka mūsu cilvēki jūtas labi, priečīgi ne tikai par iespēju apmeklēt koncertu, bet arī satikties ar savējiem un pārrunāt dažādas lietas.

Koncertā man vislabāk patika mazo bērnudārzniku priekšnesums. Ir tāda sajūta, ka šodien ir sevišķa diena. Man prieks par Marutu Piternieci. Viņa tik skaisto koncerta noslēguma apsveikumu ir patiešām pelnījusi. Viņai par savu mūža veikumu pienākto kāds valsts apbalvojums. Domāju, ka citi arī to atbalstītu. ▲

SKATIENS CAUR FOTOOBJEKTĪVU

ZIGMĀRS UNGIRS, *teksts un foto*

Beidzamajos gados lielākajos LNS pasākumos parasti ierodos ar fotoaparātu – gan darba pienākumu, gan intereses dēļ. Arī šoreiz uz gada lielo notikumu – Nedzīrdīgo dienu atrācu gan ar fotoaparātu, gan ar vērtējošu skatienu: kur kāds labs, interesants, vizuāli pievilcīgs moments, ko būtu vērts iemūžināt...

Tāpēc savu skatījumu uz šogad notiekošo Nedzīrdīgo dienas pasākumu Rīgas Latviešu biedrības namā sniegšu no šim pozīcijām – skatoties caur fotoobjektīvu.

Pirmais, kas noteikti visiem uzreiz bija redzams – mums Nedzīrdīgo diena ir kā laukos baznīca svētdienā. Satiekas seni paziņas, draugi, kuri ilgi nav redzējušies, tiek iepazīti arī jauni cilvēki, atjaunota pazišanās, noteik rosīga informācijas apmaiņa: kas ar ko un kāpēc noticis... Vārdu sakot, cilvēki ir vīzņemti ar cilvēkiem, un tā ir tik jauki, jo nav taču lielākas greznības pasaule kā cilvēciskas attiecības starp cilvēkiem, kā teicis Ekzperi.

Koncertā pirmā uzstāšanās bija **Rīgas Raiņa 8. vidusskolai** (skat. 1. attēlā). Var teikt, ka tā bija jauktā grupa – dzīrdīgie kopā ar nedzīrdīgajiem. Protams, tas ir brīnišķīgi, taču, ja paskatāmies tā uzmanīgāk caur fotoobjektīvu, tad

uzrodas viens liels BET. Ne par pašu priekšnesumu, bet gan par tā dalībnieku izkārtojumu uz skatuves.

Nevar būt tā, ka Nedzīrdīgo dienā dzīrdīgais un nedzīrdīgais kopā dzied vienu dziesmu, un dzīrdīgais stāv priekšplānā, bet nedzīrdīgais stāv soli aiz viņa kā mazāk nozīmīgs vai kā piedeva dzīrdīgajam. Ne jau uz dzīrdīgo solisti skatījās publika! Un vēl: piesakot programmu, dzīrdīgā meitene runājot šķērsoja skatuvi, aizsedzot nedzīrdīgo, kura viņas runāto atkārto zīmju valodā. Nedrīkst aizseg! Ne uz brīdi! Tādā dienā nedrīkst.

Vārdu sakot, priekšplānā visu laiku bija jāatrodas nedzīrdīgajiem, bet dzīrdīgiem neuzkrītoši un necenšoties aizēnot nedzīrdīgos, bijajā atrodsava vieta kopejā skatuviskajā izkārtojumā. Šķiet, par to vienkārši nebija padomāts. Bet uzvedums bija labs.

Tālāk uzvedumus sniedza arvien mazāki un mazāki cilvēci – no

nedzīrdīgo skolas, pēc tam no **218. bērnudārza** (skat. 2. attēlu). Skaistajā krāsainajā uzvedumā paši gandrīz vai pazuda starp lielajiem pasaku tēliem un dekorācijām. Jauki!

Mani pārsteidza liepjānieki (skat. 3. attēlu).

meiħas smukos tērpos smuki dejo – skaties tik un tīksminies! Pārsteidza Juris Ozoliņš, nudien grūti iedomāties, ka viņā, parasti tik lēnīgā, prātīgā cilvēkā, slēpjās tāds temperaments un dejas soļa vieglums.

Žēl, ka pasākuma noslēgums bija ar skumīgu

Skatoties viņu tautas dejas, indiaņu deju, zirgu deju, nodomāju, ka tādiem iestudējumiem nu noteikti vajadzīgs režisors – horeogrāfs... Ja viņiem tāda nav un visu iestudējuši paši – nu, tad paklanos līdz zemei!

Aldim Ādamsonam ir ļoti labas aktiera un dejotāja dotības, iekšējais temperaments. Ja viņš tāpat turpinās, tad mēs vēl daudz patīkamu pārsteigumu no viņa pieredzēsim. Arī citi uzvedumi bija lieliski, tostarp smilteniešu super andelmanis – vēl mazliet slīpējuma un var laist gaisā caur Latvijas TV!

Skatoties „Jampadraci lasītavā“ (4) rēzekniešu izpildījumā, sākumā nesapratu, kur viņi to impozantu tēlu – tantiņu izrāvuši, kas tā tāda, no kurienes, nekad agrāk nerēdzēta, bet tik lieliski tēlo? Tikai pēc tam atpazinu Sandru. Šķiet, tā aktierim ir visaugstākā uzsvara – ja viņu neatpazīst...

Runājot par temperamentu, iedzīvošanos tēlā, kā pārpārēm bija Aldim un Sandrai, es tomēr vēlētos redzēt vairāk aizrautības un jaunības dzirksti alsvīkiešu (5) dejojumos. Jaunieši, nedejojiet kā pienākumu pildot! Raujiet vaļā no sirds, ka lai put!

Kuldīgas (6) čigānietes pilnīgi elpu aizrāva, smukas

noskāpu – ne tikai koncerta dalībnieki atvadījās no skatītājiem, bet arī ilggadējā lielo kultūras pasākumu organizētāja Maruta Piterniece atvadījās no šī darba. Vareja vērot ļoti aizkustinošas ainas, pat piemirsu fotogrāf...

Marutai puķu – klēpjiem, asaras, emocijas...

Turpmāk kultūras dzīves organizētāja būs jaunā viceprezidente Sandra Gerenovska. ▲

PATEICĪBAS

Kolektīva vārdā vissirsniņgākies paldies par jaukajiem apsveikumiem KC „Rītausma“ – mūsu kopējo māju 40 gadu jubilejā visām LNS biedrībām, LNS, Komunikācijas centram, Zīmju valodas centram, Kopsolī, LNSF, NIAF „Klusums“, LNJO.

No sirds pateicos visiem par man sagādāto pārsteigumu Nedzīrdīgo dienas noslēguma koncertā. Paldies par kopā aizvadītiem gadiem! Jūsu mīlestība atspoguļojās sarkano rožu klēpī! Tā atsver visus pārdrīvojumus, negulētas naktis. Novēlu nepagurt, jaunām idejām piepildīt mūsu kultūras dzīvi.

Ar cieni, Maruta Piterniece.

